

Arrest

nr. 326 650 van 14 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SAFRAOUI
Henri Jaspaarlaan 113/3
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Marokkaanse nationaliteit en bent Berbers van etnie. U bent geboren in Al Hoceima, waar u uw hele leven hebt gewoond tot aan uw vertrek uit Marokko in 2021. Uw moeder verblijft afwisselend in Melilla in Spanje en Al Hoceima in Marokko. U hebt drie broers en vijf zussen, waarbij uw broers op dit moment in Spanje en België wonen. U bent tot de tweede middelbare graad naar school geweest. U werkte als handelaar en had een VZW stichting in Marokko.

Uw zus is gehuwd met S.(...) , een Arabier die bij de politie werkt. S.(...) zou een corrupte politieagent zijn die problemen heeft met andere politieagenten, maffia en andere gewone burgers. Deze mensen nemen echter wraak op u omwille van wat S.(...) hen aandoet. U verklaarde dat S.(...) alles er aan doet om uw erfenis te

kunnen krijgen en om al uw familieleden uit Marokko te krijgen. U bent in 2015 getrouwd. In 2016 is uw broer ontvoerd. In 2017 wanneer de Hiraqprotesten uitbraken in Al Hoceima, ging u mee betogen, maar deed er niks fout. Na die betogingen trok u richting Fez voor uw werk, maar werd u onderweg aangehouden bij een routinecontrole door de Gendarmerie Royale. U bleef voor een lange periode aangehouden. Ondertussen had uw schoonbroer S.(...) ervoor gezorgd dat u zou worden vervolgd als medestander van de Hiraqgroepering. U bent dan veroordeeld voor 30 jaar cel. Uw familie heeft echter met behulp van uw advocaat de rechter kunnen omkopen voor 50 000 euro, waardoor u slechts twee jaar in de gevangenis van Taza moest doorbrengen. In deze periode is de paternale neef van uw exvrouw vermoord door politiegeweld. Hierdoor bent u van uw vrouw moeten scheiden. Wanneer u vrijgelaten werd op 11 mei 2019 hebt u uw vriendin L.(...) leren kennen, wiens familie veel connecties hadden waardoor u veilig was voor wraakacties. Ergens tussen januari en juni 2021 werd uw vader ziek en bracht u hem naar het ziekenhuis. Toen u gaan roken was, werd hem een giftige injectie gegeven en werd hij naar huis gebracht. Toen u terugkeerde was uw vader niet meer in het ziekenhuis en trok u naar huis. De nacht die hierop volgde, stierf uw vader. U wou hem naar het ziekenhuis brengen maar uw zus die getrouwd is met S.(...) , zei dat het niet nodig was. De dag nadien bent u uw vader gaan halen voor de begrafenis. Na de begrafenis is er een dokter van het ziekenhuis naar u gekomen om te zeggen dat hij onder druk van uw schoonbroer S.(...) uw vader een giftige injectie moest geven. U mocht niets zeggen tegen iemand omdat hij anders problemen met S.(...) zou krijgen. Na de begrafenis hebt u een bootje gekocht en hebt u het land verlaten richting Spanje. U trok naar Granada waar u op 23 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende (EURDOAC: ES1). U wachtte het resultaat echter niet af en trok in 2023 naar Duitsland, waarna u na één maand, nog steeds in 2023, verder trok richting België.

U werd in België op 14 februari 2024 opgesloten in de gevangenis en op 5 april 2024 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en gewone diefstal. Op 14 januari 2025 werd tevergeefs een eerste poging ondernomen om u te repatriëren naar Marokko. Vervolgens werd een tweede poging ondernomen op 1 februari 2025, maar hierop diende u een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2025.

Ter staving van uw asielrelaas toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud een document met betrekking tot uw asielaanvraag in Spanje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidaire beschermingsstatus kan worden toegekend, en wel hierom.

Ten eerste legde u zelf geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit en relaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in de dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (relaas en reisweg) zo goed mogelijk te staven. Ofschoon de politie er in geslaagd was uw identiteit te achterhalen en uw identiteit an sich niet ter discussie hoeft te staan, is het opmerkelijk dat u **zelf** geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld om een zicht te

krijgen op eventuele verblijfplaatsen in het verleden, alsook het moment van vertrek uit Marokko. **Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.** Dat u daarboven geen enkel stuk neerlegt ter staving van uw relaas, zorgt ervoor dat dit alles slechts een blote bewering is die an sich niet overtuigt (infra).

Verder moet worden vastgesteld dat uw verzoek laattijdig werd ingediend. Zo verklaarde u al sinds 2023 in België te zijn en diende u pas uw verzoek om internationale bescherming in net voordat voor een tweede keer een poging werd ondernomen om u naar Marokko te repatriëren op 1 februari 2025. Dat u hiertoe voorheen weinig gehaast leek om een dergelijk verzoek in te dienen en pas overstag ging wanneer u voor de tweede keer werd geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Marokko, is bijzonder opvallend. Dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, doch klaarblijkelijk zelfs de uitkomst niet afwachtte is eveneens frappant (CGVS2, p. 6). Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijk laattijdig verzoek uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt. Het feit dat u verschillende keren, zowel bij de politie als bij DVZ, verklaarde dat u eigenlijk op zoek bent naar een beter leven (Administratief rapport illegaal verblijf dd. 10/08/2023; Rapport DID dd. 23/04/2024), en bij een ander gehoor verklaarde dat u contacten in België zocht voor de uitbouw van uw viswinkel in Duitsland (DID/NOTA, dd05/11/2024), tast de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees alleen maar meer aan.

Daarnaast vertoonde u tijdens het verloop van uw procedure een ernstig gebrek aan medewerking. Wanneer het CGVS een eerste keer naar de gevangenis kwam om het persoonlijke onderhoud met u af te nemen, weigerde u, zeer uitgebreid, in perfect Arabisch, om het interview in het Arabisch te laten plaatsvinden (CGVS 1, p. 2). Wanneer een nieuwe datum voor een persoonlijke onderhoud werd gevonden en het CGVS een tweede maal naar de gevangenis van Turnhout kwam, meldde de cipier bij aankomst dat u geen zin had om het persoonlijke onderhoud bij te wonen. Pas wanneer u werd gewezen op de mogelijke negatieve gevolgen, besloot u toch mee te werken en het persoonlijke onderhoud bij te wonen. Een dergelijk verloop getuigt van een ernstig gebrek aan medewerking en tast ook in sterke mate opnieuw de ernst en geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen aan. Uw gebrek aan medewerking stopte echter niet na dit incident. Ook tijdens het persoonlijke onderhoud moest u meermaals gevraagd worden om op de vragen te antwoorden die door de protection officer gesteld werden en niet voortdurend naast de kwestie te antwoorden over onder meer elementen die helemaal los staan van uw verzoek (CGVS, p. 10-11; 15-17). Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Verder wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo zijn uw verklaringen over de job van uw schoonbroer S.(...) onvoldoende. Wanneer u gevraagd werd over de job van uw schoonbroer, antwoordde u vaagweg dat hij een politieagent was en dat hij werkte voor de geheime dienst van Rabat (CGVS 2, p. 15). Uw verklaringen over zijn positie binnen de politie lopen echter sterk uiteen. Zo verwijst u naar hem het ene moment als een commissaris (CGVS 2, p. 8) en het andere moment is hij louter een gewone politieagent (CGVS 2, p. 15). Wanneer dan weer gevraagd werd wat hij concreet deed voor de geheime dienst, ontweek u deze vraag en verklaarde u vaagweg dat hij met alles werkte. Wanneer hierop gevraagd voor wie van de geheime dienst hij specifiek werkte, stelde u opnieuw zeer vaag dat hij voor de geheime dienst van het huis van Rabat werkte. Wanneer de vraag opnieuw werd gesteld, bleef het antwoord nog steeds even vaag en stelde u opnieuw dat hij voor iedereen werkte (CGVS 2, p. 15). Een dergelijk inconsistent en vaag verloop van verklaringen over de job van uw schoonbroer, die aan de basis ligt van de problemen die u beweerd te hebben, tast in sterke mate uw geloofwaardigheid aan.

Ook uw verklaringen over het feit dat er veel mensen waren die wraak op u namen en willen nemen omwille van de acties van uw broer, bleken ongeloofwaardig. Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u het naliet

hier iets over te melden tijdens uw eerste interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS). Wanneer gevraagd wie de mensen waren die wraak op hem wouden nemen via u, antwoordde u vaagweg dat het families van slachtoffers en maffia en gevangenen waren. Wanneer u hierop gevraagd werd om concreet te zijn, verklaarde u dat het dertig jaar lang is gebeurd en dat het veel mensen waren. Toen u gevraagd werd om één iemand op te noemen die wraak op u wil nemen, noemde u Farid en verklaarde u dat hij voor 30 jaar veroordeeld was (CGVS 2, p. 15-16). U weet echter niet omwille van welke feiten hij is veroordeeld geweest en wanneer deze feiten plaatsvonden (CGVS 2, p. 16). Bovendien, wanneer gevraagd werd hoe u eigenlijk weet dat er mensen wraak op u willen nemen, antwoordde u vaagweg dat het duidelijk was omdat u een handelaar was en een stichting had (CGVS 2, p. 16), hetgeen niet ernstig is. U had hoe dan ook geen idee wie uw broer eigenlijk ontvoerd heeft. U vermoedt dat uw schoonbroer hier achter zit maar hebt hier opnieuw geen bewijzen van (CGVS 2, p. 17). Meer nog, dat uw broer ontvoerd werd, is opnieuw een louter blote bewering die u op geen enkele manier met documenten weet te staven (CGVS 2, p. 17). Toen u gevraagd werd waarom u geen klacht neerlegde bij de politie over de verdwijning van uw broer, antwoordde u met "Waarom zou ik bij de politie klacht neerleggen? Wilt u dat ik in de gevangenis zou belanden", en stelde u dat er geen politie in Marokko is (CGVS 2, p. 17), hetgeen niet serieus is. Als uw broer weldegelijk ontvoerd zou zijn, zou logischerwijze verwacht kunnen worden dat u toch stappen ondernam om hem te vinden en dus naar de politie zou stappen. Een dergelijke desinteresse is opvallend.

Wat er ook van zij, evenmin konden uw verklaringen over de arrestatie omwille van de Hirak-protesten overtuigen. Hierbij moet vooreerst gesteld worden dat u zelf verklaarde niet politiek actief te zijn geweest en niks met politiek te maken te hebben (CGVS 2, p. 9-10). U verklaarde zelf gewoon aanwezig te zijn op de protesten, net zoals iedereen in uw omgeving (CGVS 2, p. 12-13). U verklaarde dan ook dat uw arrestatie geënceneerd werd en dat het uw schoonbroer was die achter uw arrestatie zat. Hij zou foto's hebben bemachtigd van u tijdens de protesten in 2017. U hebt echter geen informatie over wie deze foto's gemaakt (CGVS 2, p. 20) en ook over de rechtszitting waarbij u veroordeeld werd, lopen uw verklaringen sterk uiteen. Zo zou u wel weten onder welk artikel u veroordeeld bent geweest, maar wanneer concreet gevraagd werd over welk artikel het dan daadwerkelijk ging, antwoordde u het niet meer te weten (CGVS 2, p. 20-21). Daarnaast verklaarde u tijdens een gesprek met DVZ dat u een openstaande gevangenisstraf van twee jaar had in Marokko (DID/NOTA dd. 05/11/2024), terwijl u in het kader van uw asielaanvraag telkens verklaarde dat u de gevangenisstraf al had uitgezeten. Dat u gearresteerd zou zijn geweest, blijft hoe dan ook een louter blote bewering die u niet weet te staven.

Ook wat betreft het overlijden van uw vader dient te worden vastgesteld dat u geenszins wist te overtuigen. Vooreerst zijn uw verklaringen die u tijdens het persoonlijke onderhoud hebt afgelegd hieromtrent tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover bij DVZ hebt afgelegd. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw vader vermoord werd in 2000 (Vragenlijst CGVS, infopunt 5). Echter tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde u plots dat uw vader vermoord werd in 2021 (CGVS 2, p. 11). Tijdens het interview bij DVZ stelde u ook dat uw vader net voor hij stierf zei dat u Marokko moest verlaten (Vragenlijst CGVS, infopunt 5), terwijl bij het persoonlijke onderhoud zijn dood geheel onverwacht kwam (CGVS 2, p. 11-12). Bovendien hebt u over deze mededeling van uw vader niks vermeld tijdens uw relaas. Een dergelijk verloop van verklaringen tast uw geloofwaardigheid ernstig aan hieromtrent. Wanneer uw vader dan wel om het leven kwam, wist u niet exact. U verklaarde dat het ergens tussen januari en juni van 2021 was (CGVS 2, p. 17). Ook over de omstandigheden van zijn dood zijn uw verklaringen ongeloofwaardig. U verklaarde dat hij zou zijn vermoord door middel van een giftige inspuiting door een dokter in het ziekenhuis, die u persoonlijk kende, gezien hij in het verleden voor u had gewerkt. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het vreemd is dat deze persoon dit zelf tegen u zou komen vertellen en staat uw kalme reactie op deze mededeling in schril contrast met uw verklaringen over wat u zou doen met de ontvoerder van uw broer (CGVS 2, p. 12; 17). Desondanks u persoonlijk contact zou hebben gehad met de persoon die uw vader heeft vermoord, weet u niet welk gif er is toegediend, noch hoe deze dokter door uw schoonbroer benaderd is geweest om hem aan te zetten om uw vader te vermoorden (CGVS 2, p. 18). Er dient ook nog te worden opgemerkt dat u de bewering dat uw vader überhaupt dood is, met geen documenten weet te staven, waardoor ook dit een louter blote bewering blijft (CGVS 2, p. 17-18).

Met betrekking tot uw bewering op het einde van het persoonlijk onderhoud dat uw schoonfamilie volledig uitgemoord werd door uw schoonbroer, dient vooreerst te worden vermeld dat u het naliel hierover melding te maken tijdens het interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS). Ook wanneer uw problemen werden besproken die u in Marokko had doorstaan en u expliciet gevraagd werd of u alle elementen had kunnen aanbrengen, antwoordde u dat u alles verteld had (CGVS 2, p. 14). Dat u dan helemaal op het einde van het onderhoud plots zou aanhalen dat uw schoonfamilie zou zijn uitgemoord, is niet ernstig. Bovendien minimaliseert u uw verklaring al quasi onmiddellijk wanneer er vragen over worden gesteld, en stelt u dat het enkel om de paternale neef van uw exvrouw gaat. Dat hij vermoord werd door "de wapens van de politie", is overigens bijzonder vaag (CGVS 2, p. 22). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.

De verschoning die u aanhaalt voor bovenstaande tegenstrijdigheden (CGVS 2, p. 4), al zou u tijdens het gesprek met de DVZ de tolk niet goed hebben begrepen, daar u niet goed Arabisch zou spreken, kan niet aanvaard worden. Daargelaten sterke vermoedens bestaan dat u wel degelijk het Arabisch meer dan machtig bent, blijkt alvast uit het verslag van de DVZ dat u instemde met uw verklaringen nadat deze u nota bene werden voorgelezen (Vragenlijst CGVS). Bovendien en niet in het minst, verklaarde u expliciet de tolk goed te hebben begrepen. Andermaal dient dan ook te worden vastgesteld dat u er niet voor terugdeinst opportunistische en leugenachtige verklaringen af te leggen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid andermaal onderuit haalt.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het document dat u toonde vermag evenmin om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dit zou hoogstens staven dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, doch niets meer. Bovendien heeft het CGVS dit stuk nooit mogen ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, en wel hierom.

Ten eerste legde u zelf geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit en relaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in de dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (relaas en reisweg) zo goed mogelijk te staven. Ofschoon de politie er in geslaagd was uw identiteit te achterhalen en uw identiteit an sich niet ter discussie hoeft te staan, is het opmerkelijk dat u **zelf** geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld om een zicht te krijgen op eventuele verblijfplaatsen in het verleden, alsook het moment van vertrek uit Marokko. **Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.** Dat u daarboven geen enkel stuk neerlegt ter staving van uw relaas, zorgt ervoor dat dit alles slechts een blote bewering is die an sich niet overtuigt (*infra*).

Verder moet worden vastgesteld dat uw verzoek laattijdig werd ingediend. Zo verklaarde u al sinds 2023 in België te zijn en diende u pas uw verzoek om internationale bescherming in net voordat voor een tweede keer een poging werd ondernomen om u naar Marokko te repatriëren op 1 februari 2025. Dat u hiertoe voorheen weinig gehaast leek om een dergelijk verzoek in te dienen en pas overstag ging wanneer u voor de tweede keer werd geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Marokko, is bijzonder opvallend. Dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, doch klaarblijkelijk zelfs de uitkomst niet afwachtte is eveneens frappant (CGVS2, p. 6). Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijk laattijdig verzoek uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt. Het feit dat u verschillende keren, zowel bij de politie als bij DVZ, verklaarde dat u eigenlijk op zoek bent naar een beter leven (Administratief rapport illegaal verblijf dd. 10/08/2023; Rapport DID dd. 23/04/2024), en bij een ander gehoor verklaarde dat u contacten in België zocht voor de uitbouw van uw viswinkel in Duitsland (DID/NOTA, dd05/11/2024), tast de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees alleen maar meer aan.

Daarnaast vertoonde u tijdens het verloop van uw procedure een ernstig gebrek aan medewerking. Wanneer het CGVS een eerste keer naar de gevangenis kwam om het persoonlijke onderhoud met u af te nemen, weigerde u, zeer uitgebreid, in perfect Arabisch, om het interview in het Arabisch te laten plaatsvinden (CGVS 1, p. 2). Wanneer een nieuwe datum voor een persoonlijke onderhoud werd gevonden en het CGVS een tweede maal naar de gevangenis van Turnhout kwam, meldde de cipier bij aankomst dat u geen zin had om het persoonlijke onderhoud bij te wonen. Pas wanneer u werd gewezen op de mogelijke negatieve gevolgen, besloot u toch mee te werken en het persoonlijke onderhoud bij te wonen. Een dergelijk verloop getuigt van een ernstig gebrek aan medewerking en tast ook in sterke mate opnieuw de ernst en geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen aan. Uw gebrek aan medewerking stopte echter niet na dit incident. Ook tijdens het persoonlijke onderhoud moest u meermaals gevraagd worden om op de vragen te antwoorden die door de protection officer gesteld werden en niet voortdurend naast de kwestie te antwoorden over onder meer elementen die helemaal los staan van uw verzoek (CGVS, p. 10-11; 15-17). Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Verder wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo zijn uw verklaringen over de job van uw schoonbroer S.(...) onvoldoende. Wanneer u gevraagd werd over de job van uw schoonbroer, antwoordde u vaagweg dat hij een politieagent was en dat hij werkte voor de geheime dienst van Rabat (CGVS 2, p. 15). Uw verklaringen over zijn positie binnen de politie lopen echter sterk uiteen. Zo verwijst u naar hem het ene moment als een commissaris (CGVS 2, p. 8) en het andere moment is hij louter een gewone politieagent (CGVS 2, p. 15). Wanneer dan weer gevraagd werd wat hij concreet deed voor de geheime dienst, ontweek u deze vraag en verklaarde u vaagweg dat hij met alles werkte. Wanneer hierop gevraagd voor wie van de geheime dienst hij specifiek werkte, stelde u opnieuw zeer vaag dat hij voor de geheime dienst van het huis van Rabat werkte. Wanneer de vraag opnieuw werd gesteld, bleef het antwoord nog steeds even vaag en stelde u opnieuw dat hij voor iedereen werkte (CGVS 2, p. 15). Een dergelijk inconsistent en vaag verloop van verklaringen over de job van uw schoonbroer, die aan de basis ligt van de problemen die u beweerd te hebben, tast in sterke mate uw geloofwaardigheid aan.

Ook uw verklaringen over het feit dat er veel mensen waren die wraak op u namen en willen nemen omwille van de acties van uw broer, bleken ongeloofwaardig. Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u het naliet hier iets over te melden tijdens uw eerste interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS). Wanneer gevraagd wie de mensen waren die wraak op hem wouden nemen via u, antwoordde u vaagweg dat het families van slachtoffers en mafia en gevangenen waren. Wanneer u hierop gevraagd werd om concreet te zijn, verklaarde u dat het dertig jaar lang is gebeurd en dat het veel mensen waren. Toen u gevraagd werd om één iemand op te noemen die wraak op u wil nemen, noemde u Farid en verklaarde u dat hij voor 30 jaar veroordeeld was (CGVS 2, p. 15-16). U weet echter niet omwille van welke feiten hij is veroordeeld geweest en wanneer deze feiten plaatsvonden (CGVS 2, p. 16). Bovendien, wanneer gevraagd werd hoe u eigenlijk weet dat er mensen wraak op u willen nemen, antwoordde u vaagweg dat het duidelijk was omdat u een handelaar was en een stichting had (CGVS 2, p. 16), hetgeen niet ernstig is. U had hoe dan ook geen idee wie uw broer eigenlijk ontvoerd heeft. U vermoedt dat uw schoonbroer hier achter zit maar hebt hier opnieuw geen bewijzen van (CGVS 2, p. 17). Meer nog, dat uw broer ontvoerd werd, is opnieuw een louter blote bewering die u op geen enkele manier met documenten weet te staven (CGVS 2, p. 17). Toen u gevraagd werd waarom u geen klacht neerlegde bij de politie over de verdwijning van uw broer, antwoordde u met "Waarom zou ik bij de politie klacht neerleggen? Wilt u dat ik in de gevangenis zou belanden", en stelde u dat er geen politie in Marokko is (CGVS 2, p. 17), hetgeen niet serieus is. Als uw broer weldegelijk ontvoerd zou zijn, zou logischerwijze verwacht kunnen worden dat u toch stappen ondernam om hem te vinden en dus naar de politie zou stappen. Een dergelijke desinteresse is opvallend.

Wat er ook van zij, evenmin konden uw verklaringen over de arrestatie omwille van de Hirak-protesten overtuigen. Hierbij moet vooreerst gesteld worden dat u zelf verklaarde niet politiek actief te zijn geweest en niks met politiek te maken te hebben (CGVS 2, p. 9-10). U verklaarde zelf gewoon aanwezig te zijn op de protesten, net zoals iedereen in uw omgeving (CGVS 2, p. 12-13). U verklaarde dan ook dat uw arrestatie geësceneerd werd en dat het uw schoonbroer was die achter uw arrestatie zat. Hij zou foto's hebben bemachtigd van u tijdens de protesten in 2017. U hebt echter geen informatie over wie deze foto's gemaakt (CGVS 2, p. 20) en ook over de rechtszitting waarbij u veroordeeld werd, lopen uw verklaringen sterk uiteen. Zo zou u wel weten onder welk artikel u veroordeeld bent geweest, maar wanneer concreet gevraagd werd over welk artikel het dan daadwerkelijk ging, antwoordde u het niet meer te weten (CGVS 2, p. 20-21). Daarnaast verklaarde u tijdens een gesprek met DVZ dat u een openstaande gevangenisstraf van twee jaar had in Marokko (DID/NOTA dd. 05/11/2024), terwijl u in het kader van uw asielaanvraag telkens verklaarde dat u de gevangenisstraf al had uitgezeten. Dat u gearresteerd zou zijn geweest, blijft hoe dan ook een louter blote bewering die u niet weet te staven.

Ook wat betreft het overlijden van uw vader dient te worden vastgesteld dat u geenszins wist te overtuigen. Vooreerst zijn uw verklaringen die u tijdens het persoonlijke onderhoud hebt afgelegd hieromtrent tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover bij DVZ hebt afgelegd. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw vader vermoord werd in 2000 (Vragenlijst CGVS, infopunt 5). Echter tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde u plots dat uw vader vermoord werd in 2021 (CGVS 2, p. 11). Tijdens het interview bij DVZ stelde u ook dat uw vader net voor hij stierf zei dat u Marokko moest verlaten (Vragenlijst CGVS, infopunt 5), terwijl bij het persoonlijke onderhoud zijn dood geheel onverwacht kwam (CGVS 2, p. 11-12). Bovendien hebt u over deze mededeling van uw vader niks vermeld tijdens uw relaas. Een dergelijk verloop van verklaringen tast uw geloofwaardigheid ernstig aan hieromtrent. Wanneer uw vader dan wel om het leven kwam, wist u niet exact. U verklaarde dat het ergens tussen januari en juni van 2021 was (CGVS 2, p. 17). Ook over de omstandigheden van zijn dood zijn uw verklaringen ongeloofwaardig. U verklaarde dat hij zou zijn vermoord door middel van een giftige inspuiting door een dokter in het ziekenhuis, die u persoonlijk kende, gezien hij in het verleden voor u had gewerkt. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het vreemd is dat deze persoon dit zelf tegen u zou komen vertellen en staat uw kalme reactie op deze mededeling in schril contrast met uw verklaringen over wat u zou doen met de ontvoerder van uw broer (CGVS 2, p. 12; 17). Desondanks

u persoonlijk contact zou hebben gehad met de persoon die uw vader heeft vermoord, weet u niet welk gif er is toegediend, noch hoe deze dokter door uw schoonbroer benaderd is geweest om hem aan te zetten om uw vader te vermoorden (CGVS 2, p. 18). Er dient ook nog te worden opgemerkt dat u de bewering dat uw vader überhaupt dood is, met geen documenten weet te staven, waardoor ook dit een louter blote bewering blijft (CGVS 2, p. 17-18).

Met betrekking tot uw bewering op het einde van het persoonlijk onderhoud dat uw schoonfamilie volledig uitgemoord werd door uw schoonbroer, dient vooreerst te worden vermeld dat u het naliet hierover melding te maken tijdens het interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS). Ook wanneer uw problemen werden besproken die u in Marokko had doorstaan en u expliciet gevraagd werd of u alle elementen had kunnen aanbrengen, antwoordde u dat u alles verteld had (CGVS 2, p. 14). Dat u dan helemaal op het einde van het onderhoud plots zou aanhalen dat uw schoonfamilie zou zijn uitgemoord, is niet ernstig. Bovendien minimaliseert u uw verklaring al quasi onmiddellijk wanneer er vragen over worden gesteld, en stelt u dat het enkel om de paternale neef van uw exvrouw gaat. Dat hij vermoord werd door "de wapens van de politie", is overigens bijzonder vaag (CGVS 2, p. 22). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.

De verschoning die u aanhaalt voor bovenstaande tegenstrijdigheden (CGVS 2, p. 4), al zou u tijdens het gesprek met de DVZ de tolk niet goed hebben begrepen, daar u niet goed Arabisch zou spreken, kan niet aanvaard worden. Daargelaten sterke vermoedens bestaan dat u wel degelijk het Arabisch meer dan machtig bent, blijkt alvast uit het verslag van de DVZ dat u instemde met uw verklaringen nadat deze u nota bene werden voorgelezen (Vragenlijst CGVS). Bovendien en niet in het minst, verklaarde u expliciet de tolk goed te hebben begrepen. Andermaal dient dan ook te worden vastgesteld dat u er niet voor terugdeinst opportunistische en leugenachtige verklaringen af te leggen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid andermaal onderuit haalt.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het document dat u toonde vermag evenmin om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dit zou hoogstens staven dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, doch niets meer. Bovendien heeft het CGVS dit stuk nooit mogen ontvangen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Zo stelt verzoeker vooreerst dat hij verschillende elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit blijkt dat er procedurele noden zijn, doch licht deze nergens concreet toe. Verzoeker verstrekt desbetreffend geen enkele toelichting of nadere duiding.

Volgens verzoeker blijkt zijn vrees uit de consistentie van zijn verklaringen en heeft hij verschillende elementen aangebracht die ertoe leiden dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, doch verstrekt ook hier geen enkele toelichting over welke elementen het zou gaan. Verzoeker kan met een dergelijk algemeen betoog dan ook geen afbreuk doen aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen.

Verzoeker meent dat verwerende partij bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming onvoldoende zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar zijn persoonlijke situatie en dat de genomen beslissing lijkt gebaseerd te zijn op de laattijdigheid van de aanvraag, zonder dat er rekening werd gehouden met de

specifieke omstandigheden die deze laattijdigheid verklaren. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op de laattijdigheid van de aanvraag. Verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan onderstaande pertinente motivering:

“Daarnaast vertoonde u tijdens het verloop van uw procedure een ernstig gebrek aan medewerking. Wanneer het CGVS een eerste keer naar de gevangenis kwam om het persoonlijke onderhoud met u af te nemen, weigerde u, zeer uitgebreid, in perfect Arabisch, om het interview in het Arabisch te laten plaatsvinden (CGVS 1, p. 2). Wanneer een nieuwe datum voor een persoonlijke onderhoud werd gevonden en het CGVS een tweede maal naar de gevangenis van Turnhout kwam, meldde de cipier bij aankomst dat u geen zin had om het persoonlijke onderhoud bij te wonen. Pas wanneer u werd gewezen op de mogelijke negatieve gevolgen, besloot u toch mee te werken en het persoonlijke onderhoud bij te wonen. Een dergelijk verloop getuigt van een ernstig gebrek aan medewerking en tast ook in sterke mate opnieuw de ernst en geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen aan. Uw gebrek aan medewerking stopte echter niet na dit incident. Ook tijdens het persoonlijke onderhoud moest u meermaals gevraagd worden om op de vragen te antwoorden die door de protection officer gesteld werden en niet voortdurend naast de kwestie te antwoorden over onder meer elementen die helemaal los staan van uw verzoek (CGVS, p. 10-11; 15-17). Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Verder wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo zijn uw verklaringen over de job van uw schoonbroer S.(...) onvoldoende. Wanneer u gevraagd werd over de job van uw schoonbroer, antwoordde u vaagweg dat hij een politieagent was en dat hij werkte voor de geheime dienst van Rabat (CGVS 2, p. 15). Uw verklaringen over zijn positie binnen de politie lopen echter sterk uiteen. Zo verwijst u naar hem het ene moment als een commissaris (CGVS 2, p. 8) en het andere moment is hij louter een gewone politieagent (CGVS 2, p. 15). Wanneer dan weer gevraagd werd wat hij concreet deed voor de geheime dienst, ontweek u deze vraag en verklaarde u vaagweg dat hij met alles werkte. Wanneer hierop gevraagd voor wie van de geheime dienst hij specifiek werkte, stelde u opnieuw zeer vaag dat hij voor de geheime dienst van het huis van Rabat werkte. Wanneer de vraag opnieuw werd gesteld, bleef het antwoord nog steeds even vaag en stelde u opnieuw dat hij voor iedereen werkte (CGVS 2, p. 15). Een dergelijk inconsistent en vaag verloop van verklaringen over de job van uw schoonbroer, die aan de basis ligt van de problemen die u beweerd te hebben, tast in sterke mate uw geloofwaardigheid aan.

Ook uw verklaringen over het feit dat er veel mensen waren die wraak op u namen en willen nemen omwille van de acties van uw broer, bleken ongeloofwaardig. Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u het naliet hier iets over te melden tijdens uw eerste interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS). Wanneer gevraagd wie de mensen waren die wraak op hem wouden nemen via u, antwoordde u vaagweg dat het families van slachtoffers en maffia en gevangenen waren. Wanneer u hierop gevraagd werd om concreet te zijn, verklaarde u dat het dertig jaar lang is gebeurd en dat het veel mensen waren. Toen u gevraagd werd om één iemand op te noemen die wraak op u wil nemen, noemde u Farid en verklaarde u dat hij voor 30 jaar veroordeeld was (CGVS 2, p. 15-16). U weet echter niet omwille van welke feiten hij is veroordeeld geweest en wanneer deze feiten plaatsvonden (CGVS 2, p. 16). Bovendien, wanneer gevraagd werd hoe u eigenlijk weet dat er mensen wraak op u willen nemen, antwoordde u vaagweg dat het duidelijk was omdat u een handelaar was en een stichting had (CGVS 2, p. 16), hetgeen niet ernstig is. U had hoe dan ook geen idee wie uw broer eigenlijk ontvoerd heeft. U vermoedt dat uw schoonbroer hier achter zit maar hebt hier opnieuw geen bewijzen van (CGVS 2, p. 17). Meer nog, dat uw broer ontvoerd werd, is opnieuw een louter blote bewering die u op geen enkele manier met documenten weet te staven (CGVS 2, p. 17). Toen u gevraagd werd waarom u geen klacht neerlegde bij de politie over de verdwijning van uw broer, antwoordde u met “Waarom zou ik bij de politie klacht neerleggen? Wilt u dat ik in de gevangenis zou belanden”, en stelde u dat er geen politie in Marokko is (CGVS 2, p. 17), hetgeen niet serieus is. Als uw broer weldegelijk ontvoerd zou zijn, zou logischerwijze verwacht kunnen worden dat u toch stappen ondernam om hem te vinden en dus naar de politie zou stappen. Een dergelijke desinteresse is opvallend.

Wat er ook van zij, evenmin konden uw verklaringen over de arrestatie omwille van de Hirak-protesten overtuigen. Hierbij moet vooreerst gesteld worden dat u zelf verklaarde niet politiek actief te zijn geweest en niks met politiek te maken te hebben (CGVS 2, p. 9-10). U verklaarde zelf gewoon aanwezig te zijn op de protesten, net zoals iedereen in uw omgeving (CGVS 2, p. 12-13). U verklaarde dan ook dat uw arrestatie geënceneerd werd en dat het uw schoonbroer was die achter uw arrestatie zat. Hij zou foto's hebben

bemachtigd van u tijdens de protesten in 2017. U hebt echter geen informatie over wie deze foto's gemaakt (CGVS 2, p. 20) en ook over de rechtszitting waarbij u veroordeeld werd, lopen uw verklaringen sterk uiteen. Zo zou u wel weten onder welk artikel u veroordeeld bent geweest, maar wanneer concreet gevraagd werd over welk artikel het dan daadwerkelijk ging, antwoordde u het niet meer te weten (CGVS 2, p. 20-21). Daarnaast verklaarde u tijdens een gesprek met DVZ dat u een openstaande gevangenisstraf van twee jaar had in Marokko (DID/NOTA dd. 05/11/2024), terwijl u in het kader van uw asielaanvraag telkens verklaarde dat u de gevangenisstraf al had uitgezeten. Dat u gearresteerd zou zijn geweest, blijft hoe dan ook een louter blote bewering die u niet weet te staven.

Ook wat betreft het overlijden van uw vader dient te worden vastgesteld dat u geenszins wist te overtuigen. Vooreerst zijn uw verklaringen die u tijdens het persoonlijke onderhoud hebt afgelegd hieromtrent tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover bij DVZ hebt afgelegd. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw vader vermoord werd in 2000 (Vragenlijst CGVS, infopunt 5). Echter tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde u plots dat uw vader vermoord werd in 2021 (CGVS 2, p. 11). Tijdens het interview bij DVZ stelde u ook dat uw vader net voor hij stierf zei dat u Marokko moest verlaten (Vragenlijst CGVS, infopunt 5), terwijl bij het persoonlijke onderhoud zijn dood geheel onverwacht kwam (CGVS 2, p. 11-12). Bovendien hebt u over deze mededeling van uw vader niks vermeld tijdens uw relaas. Een dergelijk verloop van verklaringen tast uw geloofwaardigheid ernstig aan hieromtrent. Wanneer uw vader dan wel om het leven kwam, wist u niet exact. U verklaarde dat het ergens tussen januari en juni van 2021 was (CGVS 2, p. 17). Ook over de omstandigheden van zijn dood zijn uw verklaringen ongeloofwaardig. U verklaarde dat hij zou zijn vermoord door middel van een giftige insputting door een dokter in het ziekenhuis, die u persoonlijk kende, gezien hij in het verleden voor u had gewerkt. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het vreemd is dat deze persoon dit zelf tegen u zou komen vertellen en staat uw kalme reactie op deze mededeling in schril contrast met uw verklaringen over wat u zou doen met de ontvoerder van uw broer (CGVS 2, p. 12; 17). Desondanks u persoonlijk contact zou hebben gehad met de persoon die uw vader heeft vermoord, weet u niet welk gif er is toegediend, noch hoe deze dokter door uw schoonbroer benaderd is geweest om hem aan te zetten om uw vader te vermoorden (CGVS 2, p. 18). Er dient ook nog te worden opgemerkt dat u de bewering dat uw vader überhaupt dood is, met geen documenten weet te staven, waardoor ook dit een louter blote bewering blijft (CGVS 2, p. 17-18).

Met betrekking tot uw bewering op het einde van het persoonlijk onderhoud dat uw schoonfamilie volledig uitgemoord werd door uw schoonbroer, dient vooreerst te worden vermeld dat u het naliel hierover melding te maken tijdens het interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS). Ook wanneer uw problemen werden besproken die u in Marokko had doorstaan en u expliciet gevraagd werd of u alle elementen had kunnen aanbrengen, antwoordde u dat u alles verteld had (CGVS 2, p. 14). Dat u dan helemaal op het einde van het onderhoud plots zou aanhalen dat uw schoonfamilie zou zijn uitgemoord, is niet ernstig. Bovendien minimaliseert u uw verklaring al quasi onmiddellijk wanneer er vragen over worden gesteld, en stelt u dat het enkel om de paternale neef van uw exvrouw gaat. Dat hij vermoord werd door "de wapens van de politie", is overigens bijzonder vaag (CGVS 2, p. 22). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.

De verschoning die u aanhaalt voor bovenstaande tegenstrijdigheden (CGVS 2, p. 4), al zou u tijdens het gesprek met de DVZ de tolk niet goed hebben begrepen, daar u niet goed Arabisch zou spreken, kan niet aanvaard worden. Daargelaten sterke vermoedens bestaan dat u wel degelijk het Arabisch meer dan machtig bent, blijkt alvast uit het verslag van de DVZ dat u instemde met uw verklaringen nadat deze u nota bene werden voorgelezen (Vragenlijst CGVS). Bovendien en niet in het minst, verklaarde u expliciet de tolk goed te hebben begrepen. Andermaal dient dan ook te worden vastgesteld dat u er niet voor terugdeinst opportunistische en leugenachtige verklaringen af te leggen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid andermaal onderuit haalt."

Waar verzoeker nog op algemene wijze hekelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die deze laattijdigheid verklaren, gaat hij volstrekt voorbij aan de pertinente motivering:

"Verder moet worden vastgesteld dat uw verzoek laattijdig werd ingediend. Zo verklaarde u al sinds 2023 in België te zijn en diende u pas uw verzoek om internationale bescherming in net voordat voor een tweede keer een poging werd ondernomen om u naar Marokko te repatriëren op 1 februari 2025. Dat u hiertoe voorheen weinig gehaast leek om een dergelijk verzoek in te dienen en pas overstag ging wanneer u voor de tweede keer werd geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Marokko, is bijzonder opvallend. Dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, doch klaarblijkelijk zelfs de uitkomst niet afwachtte is eveneens frappant (CGVS2, p. 6). Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs

worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijk laattijdig verzoek uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt. Het feit dat u verschillende keren, zowel bij de politie als bij DVZ, verklaarde dat u eigenlijk op zoek bent naar een beter leven (Administratief rapport illegaal verblijf dd. 10/08/2023; Rapport DID dd. 23/04/2024), en bij een ander gehoor verklaarde dat u contacten in België zocht voor de uitbouw van uw viswinkel in Duitsland (DID/NOTA, dd05/11/2024), tast de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees alleen maar meer aan.” Verzoeker licht ook nergens concreet toe wat de specifieke omstandigheden zouden zijn die deze laattijdigheid zouden kunnen verklaren.

Voor zover verzoeker doelt op “de psychologische en feitelijke barrières” die een rol speelden, de angst voor represailles en de instabiele verblijfsomstandigheden en aanvoert nooit op de hoogte te zijn geweest van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen, verschoont noch verklaart hij waarom hij pas een verzoek om internationale bescherming indiende net voordat voor een tweede keer een poging werd ondernomen om hem naar Marokko te repatriëren op 1 februari 2025 terwijl hij verklaarde al sinds 2023 in België te zijn. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De angst voor represailles en zijn instabiele verblijfsomstandigheden zouden hem er net toe moeten bewegen hebben om zo snel mogelijk internationale bescherming te zoeken. De bewering zich pas bewust te zijn geworden van het acute gevaar op het moment dat zijn repatriëring werd gepland, valt niet te verenigen met een vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade en nood aan internationale bescherming. De vaststelling dat verzoeker pas na ongeveer na één à twee jaar verblijf in België en slechts nadat er een tweede poging werd ondernomen om hem te repatriëren een verzoek om internationale bescherming indient, ondermijnt volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees en bevestigt voor de Raad dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming slechts indiende om repatriëring te vermijden te meer verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelt dat pogingen tot repatriëringsmaatregelen ertoe leidden dat verzoeker op 24 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker licht overigens niet concreet toe wat deze psychologische barrières zouden zijn, noch blijken deze uit het administratief dossier. Het feit dat verzoeker ook verschillende keren, zowel bij de politie als bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij eigenlijk op zoek is naar een beter leven en bij een ander gehoor verklaarde dat hij contacten in België zocht voor de uitbouw van zijn viswinkel in Duitsland zoals aangegeven in de bestreden beslissing, bevestigt alleen maar het gebrek aan enige nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens meerdere verhoren uitvoerig zijn relaas heeft uiteengezet, dat hij beschreef hoe hij geïnterviewd werd door zijn schoonbroer, een corrupte politieagent met banden bij de Marokkaanse veiligheidsdiensten, dat deze schoonbroer volgens verzoeker actief heeft meegewerkt aan het onderdrukken van zijn familie, onder meer door de verdwijning van zijn broer en de dood van zijn vader, dat hij verklaarde dat zijn vader vergiftigd werd met medewerking van een arts onder druk van genoemde schoonbroer, dat zijn motieven coherent zijn binnen de context van het Hirak-protest in de Rif regio, dat hij deelnam aan betogingen in Al Hoceima, dat hij werd aangehouden tijdens een routinecontrole en op basis van deze feiten veroordeeld werd tot 30 jaar gevangenisstraf dat later omgezet werd naar 2 jaar door omkoping, overtuigt hij niet. Hij herhaalt hiermee louter zijn verklaringen doch plaatst de omstandige motivering waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen niet in een ander licht.

Waar verzoeker aangeeft dat het “algemeen erkend” is dat verzoekers vaak niet beschikken over formele bewijsstukken, zeker wanneer zij zich in een situatie van vervolging en repressie bevinden, dat hij analfabeet is en in detentie verblijft wat zijn toegang tot bewijsstukken en juridische ondersteuning ernstig belemmert, gaat hij eraan voorbij dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in hoofdzaak is gesteund op zowel de vaststellingen rond de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming, als het gebrek aan medewerking en vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen zijn relaas. De Raad erkent dat verzoeker in detentie verblijft en dat bewijsvoering met schriftelijke stukken moeizamer zou kunnen verlopen, doch het gebrek aan bewijs kan *in casu* bezwaarlijk als determinerend motief worden weerhouden.

Het betoog dat de beoordelingswijze van verwerende partij de psychologische druk waaronder verzoeker zich bevindt, alsook de impact van detentie op zijn verhoorhouding miskent en dat het eerste onderhoud plaatsvond in detentie in een vijandige en intimiderende context, en in aanwezigheid van een tolk met wie verzoeker zich niet comfortabel voelde, wordt niet concreet toegelicht en blijkt evenmin uit het administratief dossier. Verzoeker komt niet verder dan wat algemene beweringen doch faalt erin de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verschonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker wanneer hem de kans wordt geboden niet bij machte zou zijn asielmotieven op een gedegen en geloofwaardige wijze uit te doeken te doen. Verzoeker verstrekt geen verdere concrete toelichting waarom hij hiertoe niet in staat zou zijn geweest.

Waar verzoeker in het licht van de door hem aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wijst op de persoonlijke vijandschap tussen verzoeker en zijn schoonbroer, een lid van de Marokkaanse politie, waardoor het risico op represailles, mishandeling en zelfs liquidatie zeer reëel is en Marokko geen betrouwbaar beschermingsmechanisme tegen dergelijke misbruiken heeft, zeker niet wanneer de dreiging afkomstig is van staatsactoren en er bovendien geen enkele garantie is dat de Marokkaanse autoriteiten verzoeker daadwerkelijk bescherming zullen bieden, gaat verzoeker eraan voorbij dat zijn relaas op basis van het geheel aan motieven terecht volstrekt ongeloofwaardig werd geacht. Het wijzen op een gebrek aan overheidsbescherming is gelet op een dergelijk ongeloofwaardig relaas dan ook niet relevant. De algemene bewering dat hij tot een kwetsbare sociale groep behoort kan evenmin volstaan.

Dergelijk algemeen betoog volstaat aldus niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aangeeft dat hij bij terugkeer in een uiterst kwetsbare situatie zal terechtkomen, zonder sociaal netwerk, financiële middelen of enige vorm van ondersteuning aangezien hij niet beschikt over familie, een woning of werk in Marokko hetgeen impliceert dat hij aan aanzienlijke sociale en economische onzekerheid zou worden blootgesteld omdat in dergelijke omstandigheden een persoon snel in situaties kan terechtkomen die vernederend en mensonwaardig zijn, hetgeen een fundamentele schending van zijn rechten zou opleveren, beperkt hij zich tot louter veronderstellingen. Hij brengt geen concrete gegevens bij. De door hem aangevoerde sociale en economische onzekerheid kan overigens kan aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Dergelijke economische motieven ressorteren per slot van rekening niet onder het Vluchtelingenverdrag, evenmin vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan. De loutere zinsnede in het verzoekschrift *“Uit de recente informatie die voorligt blijkt nochtans dat verzoeker minstens subsidiaire bescherming nodig zou hebben”* doet hieraan geen afbreuk, nu verzoeker geen landeninformatie heeft voorgelegd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers motieven uitgebreid heeft onderzocht. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, zorgvuldig onderzocht, op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF